

Sygn. akt IV CNP 66/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt III Ca [...],
w sprawie z powództwa [...] Towarzystwa Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej w W.
(poprzednio [X.] Towarzystwa Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej w W.)
przeciwko H. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 kwietnia 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania w kwocie 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 września 2012 r. wniesioną przez pozwanego H. K. w sprawie z powództwa [X.] Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. z siedzibą w W. (aktualnie [...] Towarzystwa Ubezpieczeń S.A w W.) o zapłatę 42.051 zł zważyć należy, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej. W judykaturze Sądu Najwyższego, uwzględniającym poglądy doktryny i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, przyjmuje się jednolicie, że orzeczeniem niezgodnym z prawem - w rozumieniu art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. przykładowo wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35). Niezgodność z prawem powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć więc charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności.

Pozwany nie wykazał wskazanych wyżej przesłanek pozwalających na przypisanie zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego oczywistej bezprawności. Z uzasadnienia skargi wynika, że twierdzenie o niezgodności prawomocnego wyroku z art. 43 ustawy z dnia 23 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) skarżący opiera na tezie, że w świetle tego przepisu powód mógł dochodzić od pozwanego jako sprawcy wypadku komunikacyjnego jedynie zwrotu kwot wypłaconych przez powoda poszkodowanym tytułem odszkodowania (kosztów leczenia), a nie z tytułu

zadośćuczynienia, co nie jest poglądem trafnym w świetle zasługujących na aprobatę wywodów Sądu Okręgowego zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że skarga pozwanego jest oczywiście bezzasadna. Bezzasadność skargi jest oczywista, jeśli już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań wynika, że nie może być uwzględniona (por. postanowienia SN: z dnia 6.02.2009 roku, I BP 20/08, niepubl., z dnia 26.08.2008 r., III BP 3/08, niepubl., z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, niepubl., z dnia 22 czerwca 2007 r. , V CNP 81/07, niepubl.).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym na rzecz powoda, który wniósł odpowiedź na skargę, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[aw]